

„Demokracie je boj!“

Listopad 2017

Vémyslický REBEL

Nezávislé komentování politického, ekonomického, občanského i kulturního života nejen městyse Vémyslice bez falešné, pokrytecké a sebevražedné korektnosti.

Témata: všehočůť vémyslická, česká, unijní a světová

VÉMYSLICKÉ KŘÍŽOVATKY – VÍTĚSTVÍ NEBO PORÁŽKA? *“Chyby velkých lidí jsou potěšením pro ty malé.”* Autor nezjištěn

I Vémyslice si přejí politickou změnu a proto volily, tak jak volily. Pokud jsem dobře počítal, místní občané dali hlas celkem sedmnácti stranám nebo hnutím a je potěšitelné, že místní volič neřeší, zda jeho kandidát na poslanecký mandát má nebo nemá šanci na parlamentní sesli.

Tedy alespoň zatím.

Řev starých demokratických struktur, že drtivé vítězství hnutí ANO znamená konec demokracie je víc než směšné. Stávající politický systém, který jsme si před téměř třiceti roky vyzvonili, je o skutečně svobodné vůli a právu občanů, potrestat zkorumpované politické strany a jejich vůdce odchodem do opozice nebo na politické smetiště.

Osobně hnutí ANO a pana Babiše nemusím. Ale je mou povinností respektovat výsledek demokraticky nezpochybnitelné volby jeho příznivců. Pan Babiš ohrožuje demokracii mnohem méně než jakýsi senilní důchodce, který vyhlásil hladovku na novou kandidaturu Miloše Zemana a komediant Kocáb, který stávajícího prezidenta vyzval k rezignaci, aby tím zachránil život čestného občana...

Politický život v městečku Vémyslice už delší dobu, kulantně řečeno, poněkud stagnuje.

A nejen v městečku Vémyslice.

Tím myslím politický život jako předkládání vizí, idejí, myšlenek, kritiku, propagaci a obhajobu tradičních hodnot s důrazem na přijímání nových poznatků a skutečností revidujících zjevně překonaná až reakcionářská stanoviska a postoje.

Bolševik nám politiku zprotivil. Pohavlovský vývoj zhnusil.

Václav Havel se ve svém morálním naivismu pokusil zavést absurditu, jíž hrdě nazval nepolitickou politikou.

Je to stejná blbost, jako třeba nemanželské manželství.

2.

Drtivé vítězství hnutí ANO je v podstatě darem z nebes, neboť přemýšlivým občanům otevírá nové, dosud netušené možnosti potenciálu demokracie bez zatuchliny polistopadové minulosti.

Staré demokratické struktury se sice při podobném hodnocení nedávné pohavlovské historie mohou zbláznit, ale při své neschopnosti tvůrčím způsobem rozvíjet, obohacovat a vytyčovat nové směry demokratické myšlenky pro nastupující generaci je jen dobře, že je voličstvo České republiky zaslouženě posílá do politického důchodu.

„Pražská kavárna“, potažmo politická, ekonomická a náboženská spodina považuje vesnické / a tudíž i vémyslické občany/ slovy pátera Halíka za „venkovské burany“.

Poprvé a naposledy si dovolím s jistotou proroka dohlédnout nejen do blízké, ale i vzdálenější české a unijní budoucnosti.

Venkovské občanstvo je nejméně /tedy zatím/ ze všech stávajících sociálních vrstev zasažené sebevražednou korektností, surovým materializmem, mocenskou chtivostí, sociální bezohledností a mravní i morální bezcharakterností.

I když byl listopadový vývoj k českému venkovu velmi tvrdý a nemilosrdný, rolnické kořeny, tradice, selský rozum, pevný charakter a mravní i morální základy venkovského lidu zničit nedokázal.

Proto nepochybuji že zejména český, moravský a také vémyslický vesnický živel bude už v blízké době blahodárným přívalem odnášející přirozenou demokratickou špínu a veteš.

V úvodních slovech jsem hovořil o politické stagnaci vémyslických občanů. Není to zase až tak pravda, protože zejména v poslední době osobně zaznamenávám zájem zejména jednotlivců střední generace o potřebě zúčastnit se veřejného života obce a aktivně řešit nejen problémy ryze občanské vybavenosti.

Kolik z nás starých pamětníků minulého režimu a listopadových bojovníků za demokracii si stačilo všimnout, že nám vyrostla nová generace, generace mladých mužů a žen, matek a otců, které oprávněně nudí výklady o zlém bolševikovi nebo o demokracii, již nejsou hodni...

Když jsme pro mladou generaci takzvaně vybojovali demokracii, buďme alespoň natolik soudní, aby o své budoucnosti rozhodovali dle svého rozumu, znalostí a zkušeností.

Zastávám názor, že stařec kritizující své potomky a potomky potomků za neschopnost by se měl především zamyslet sám nad sebou, co všechno v rodičovské roli sám zku..., pardon, zprasil.

3.

NE/KŘESŤANSKÁ ROZJÍMÁNÍ „Zvláštní, že lidé tak rádi bojují za své náboženství, a tak neradi podle něho žijí.“ G. Ch. Lichtenberg

Nedávno jsem na internetu našel více méně rutinní průzkum, které instituci český občan nejvíce důvěřuje a kterou považuje za nejméně důvěryhodnou.

Že český občan nejméně důvěřuje církvím – a zejména církvi římskokatolické, může pobuřovat už jen zaryté pánbíčkáře.

Konec konců, za neutěšenou náboženskou a věroučnou krizi si církve mohou samy. Římsko katolická - a ta vémyslická obzvlášť.

Městečko Vémyslice se za téměř třicet roků pohavlovské demokracie velmi dramaticky sociálně rozvrstвило. Vznikl zde zárodek / a teď se to snažím podat bez hanlivého podtextu/ středovstavovské třídy již sluší výraz maloburžoasie a dělnické vrstvy, pohybuující se v nemalém počtu na samé hranici beznadějně chudoby.

Vémysliční občané, ohrožení sociálním pádem z důvodů nejen existenčních vnímají oprávněně svůj současný osud a postavení jako neschopnost demokracie zajistit onu proklamovanou rovnost a osobní důstojnost.

Zejména negativně vnímají bezohledné vybírání nejrůznějších charitativních sbírek organizovaných římskokatolickými lidoveckými pedagožkami ve jménu místní farnosti. Obě ctihodné dámy by mohly své sociální cítění prokázat například organizováním trvalé a ryze dobrovolné sociální služby místním potřebným spoluobčanům...

Stávají pan starosta stál kdysi u zrodu nové věmyslické tradice stavby a svěcení adventního věnce, která už dávno patří k nevýznamnější kulturním a duchovním počinům zastupitelstva městyse.

Zajímavou pikantérií je skutečnost, že celou dobu tvoří adventní věnec parta důchodců, jejichž věkový průměr je takřka sedmdesát roků a ani jeden z nich nechodí do kostela.

Pamatuji si dobu normalizace, v níž parta důchodců s požehnáním starostky paní Šrottové /KSČ/i s mou maličností za bolševické peníze panu faráři Procházkovi pomáhala kde bylo třeba. Pan farář mnohdy za námi přišel i s lahvičkou vína: hovory s ním byly zdánlivě obyčejné. Ovšem natolik oduševnělé a burcuující, že já sám, ač odpadlý odpadlík, si od té doby nesu úctu k poctivé křesťanské víře jakéhokoliv vyznání.

Proč nepřijde alespoň jednou mezi důchodce připravující svěcení adventního věnce bratr děkan? Jeho den má přece stejný počet hodin jako měl Ježíš, mistr Jan Hus, Luther, Komenský...

Když nemá čas na lid kněz, nemá ani lid čas na kněze...

4.

VÝROČÍ SLAVNÁ I NESLAVNÁ „Někteří neschopní lidé to dotáhli daleko. Kdo je neschopný, dokáže dělat všechno, schopný jenom co dovede.“ D. Radovič

Velká říjnová socialistická revoluce spáchaná v listopadu nebyla ani zdaleka výsledkem geniality nějakého kavárenského flákače Uljanova, který si říkal Lenin.

Každý národ má své grázly. Nikdo mi ale nevymluví, že největší grázly v evropské a koneckonců i světové historii vygeneroval německý národ.

Němci dali světu Karla Marxe a Bedřicha Engelse, Hitlera, dvě světové války, plynové komory a česku sudetskou nesnášenlivost.

Nadáváme-li dnes na bolševika, připomeňme si, že to byla prušácká generalita, která na podporu rudého lumpa a jeho příznivců vydala desítky milionů zlatých marek a tím tak iniciovala vznik totalitního impéria.

Pamatujme si, že 7. listopadu mohlo dojít k bolševické revoluci pouze za německé peníze. A také myslíme na to, že Adolf Hitler by bez podpory Sovětského svazu nezačal druhou světovou válku.

Historii nepřepisují pouze jezuité, totalitní režimy ale také rádoby objektivní pohavlovští demokraté.

17. listopad 1989 byl počátkem konce normalizačního socialismu. „Tábor míru“ se už ale tak jako tak rozpadal. Sovětský svaz rozkládala „glasnosť a perestrojka“, Polsko, Maďarsko a Bulharsko už vypoklonkovalo soudruhy na smetiště, východní Německo se dávno před našim listopadem zmítalo ve smrtelné politické křeči a čekalo na ránu z milosti.

A teď se přenesu až do března roku 2016, kdy se parlament České republiky dopustil neslýchaného zneuctění památky obětí 17. listopadu 1939. Kromě dvou zastřelených při pokojné demonstraci ke

dni výročí vzniku republiky a devíti popravených německými barbary bylo 1200 studentů uvězněno v koncentračním táboře Sachsenhausen kde jich až do svého propuštění v roce 1942 zemřelo třicet pět. Němečtí okupanti rovněž zrušili vysoké školy.

V reakci na německé barbarství se v roce 1941 sešla v Londýně mezinárodní rada studentstva ze šestadvaceti zemí a vyhlásila 17. listopad za Světový den studentstva.

Až do roku 2016 byl tento den jediným mezinárodně uznávaným českým svátkem.

Co nedokázal zneuctít Němec ani Rus, dokázal obránce demokracie – Parlament české republiky.

Hlavně když máme místo vzpomínky na Němci zavražděné studenty „den boje za svobodu a demokracii...“

Jak je vidno, své hrdiny umí poplivat nejen bolševik!

5.

VÉMYSLICKÉ STŘEPINY „Kdo rozhodl spor bez vyslechnutí druhé strany, nebyl spravedlivý, i když rozhodl spravedlivě“. Seneca

Po dlouhé době mělo listopadové zastupitelstvo tu správnou šťávu.

Jednak se zde sešel neobvykle počet občanů, a hlavně, tito občané se pustili demokraticky a bez zábran do zastupitelstva.

Na první, ale i na další pohled bylo zřejmé, že se nejedná o znuděné návštěvníky veřejného zasedání zastupitelstva, ale o neformální občanskou iniciativu vémyslických sousedů, dlouhodobě zanedbávaných ze strany zastupitelstva ohledně místních komunikací.

Sousedů, kteří mají sice jednu výhodu, že bydlí bokem od hustého, někdy až neúnosně hustého silničního provozu v obci. Jediný problém, který výrazně znehodnocuje tento ekologický a hygienický aspekt bydlení v klidové zóně obce je dlouhodobě neúnosný stav místních komunikací v takzvaných „Baráčích a za Humnama“.

Problém je to velmi dlouhodobý.

Ne že by se zastupitelstvo o kvalitu vedlejších místních komunikací nezajímalo. Obyvatelé výše zmíněných lokalit také chápali prioritní potřebu dokončit v celku inženýrské sítě ve středu obce a jejich finální povrchovou úpravu.

Jenže i trpělivost občanů má své hranice. Tato nespokojenost byla důrazně na veřejném zasedání zastupitelstva také vyslovena.

Diskuse to rozhodně nebyla zbytečná a marná, i když se zastupitelstvo snažilo kritiku otupit slibem, že se bude zmíněným problémem zabývat. Třebaže s dodatkem „budeme hledat zdroje...“

Vystoupení „Baráčníků“ bylo velmi sympatické a hlavně adresné. Protože zastupovali přibližně stovku /ne-li víc/ občanů trpících stejnými potížemi, bylo by pro prosazení potřebného záměru žádoucí uspořádat jednoduchou petiční akci s nastíněním daného problému. Podpis desítek občanů by měl daleko větší váhu, stal by se oficiálním dokumentem přiloženým k zápisu veřejného zasedání zastupitelstva a mocnou zbraní při sestavování obecního rozpočtu.

Tak snad příště.

A teď k možným zdrojům. A stručně. Vémyslické zastupitelstvo už dlouhá léta dorovnává/dotuje/ platy pedagogického sboru místní Základní školy z důvodů nedostatku žactva. Vulgárně a brutálně

řečeno, obec Vémyslice už dlouho vyplácí na učitelské platy statisíce až milion Kč ročně z obecního, nikoliv státního či EU zdroje.

6.

Oficiální argumentací pro dotování platů je údajná hrozba zavření místního vzdělávacího ústavu při snížení počtu pedagogických pracovníků. Jeden, dnes už bývalý, lidovecký zastupitel při prosazování bohulibého záměru udržet dotováním neúměrně vysoký počet učitelů vzhledem k podstavu žáků tvrdil, že z nízkého počtu žáků při zachování míst pedagogů dotovaných za obecní peníze budou místní ZŠ opouštět pouze budoucí vysoškoláci, v horším případě nadprůměrně úspěšní maturanti...

STOJÍ ZA PŘEČTENÍ „Nic neběží rychleji než léta“ P. O. Naso

Václav Havel

Politická tragédie v šesti dějstvích

John Keane

Vzhledem k obsahu knihy, která je převážně rozborem životní filosofie Václava Havla, zkoumáním podstaty jeho uměleckého vidění reality a mravním i morálním krédem ve vztahu nejen k totalitní moci bych si ji asi nedovolil doporučit řadovému čtenáři.

Politické myšlení, jeho vývoj až po politický důchod bývalého dramatika, disidenta a několikanásobného prezidenta je zde podán ze všech možných i nemožných úhlů pohledu a k mému ranému, nekritickému vnímání autority Václava Havla až po vlastní rozchod s jeho nepřehlédnutelnou neschopností vydat počet ze svých činů byla jeho umělecko - politická biografie jen potvrzením změny nejen mého názoru na jeho vítězné bitvy a fatální selhání.

Václav Havel se v každém případě zasloužil o změnu. Jen to jeho okázale zdůrazňování mravní autority a života v pravdě neodpovídá skutečnosti. Posmrtné politické a morální svatořečení jeho osoby tak nadělalo více škody pro respekt k bezesporu odvážnému i výjimečnému rebelovi než on sám se svou bohémskou nezkrotností.

VÉMYSLICKÉ HISTORIKY EROTICKÉ “U stolu a v posteli, nesmí být muž nesmělý”. Německé přísloví

V dobách první republiky bylo osobní vlastnictví motorového vozidla spíše výjimkou než pravidlem.

Ovšem i obec vémyslická měla podnikavé sousedy a jeden místní a úspěšný podnikatel byl hrdým majitelem osobního automobilu.

Tento moderní dopravní prostředek, což je pro náš příběh důležité, zásadně nezamykal. Zloději aut, jak je známe dnes, se jednak v bližším i vzdálenějším okolí nevyskytovali a za druhé se svým vozem parkoval nedaleko místní četnické stanice.

7.

Jednoho teplého letního večera při otevřeném okně a zhaslém světle výjimečně samotářsky bohatýrsky popíjel z abnormálně velkých zásob alkoholu. I v podroušeném stavu zaznamenal podezřelý pohyb u svého nezajištěného automobilu.

Zbystřil zrak. U vozu stály dvě postavy, a i v alkoholovém oparu zaznamenal, že uvedená dvojice je rozdílného pohlaví. Z jejich chování bylo nad sluce jasné, že se určitě připravují spáchat hřích.

V žádném případě ale nekrádež automobilu!

Nalil si další skleničku a se zájmem pozoroval hru lásky mámvou.

S potěšením zaznamenal, že dvojice odkládá kousky šatstva na střechu auta a uvažoval o způsobu, jakým způsobem osvětlit erotické dění, aby si jeho chlípné oči přišly na své.

Dříve, než stačil přijít na kloudný nápad, jak si zpestřit výhled, mladík otevřel zadní dveře limuzíny a svou partnerku netrpělivě nacpal na druhou řadu sedadel. Potichu za sebou zavřel a lehké, leč nepřehlédnutelné pohyby svědčily o činnosti, která mohla mít pouze jediný důvod.

Zklamaně vyprázdnil už bůhví kolikátý pohárek lahodného moku a zklamaně uvažoval o možnosti ulehnout k spánku.

Jenže to by nebyl pouze úspěšný místní podnikatel ale i recesista, který vymýšlel pro pobavení sousedů nejrůznější vtípky, někdy i dost drsné kanadské žertíky.

A tak, bez jakéhokoliv plánu, se vydal lehce vratkým krokem k automobilu obsazeném dvojicí netušící blížící se pohromu. Smetl ze střechy šatstvo nešťastné dvojice, s hlasitým heknutím se uvelebil za volantem, nastartoval a zamířil noční tmou východním směrem.

Ve vozu vládlo ticho, které se dalo krájet. Řidič si pobrukoval a nahá dvojice za řidičem horečně uvažovala, jak se z delikátní situace vyvázat. Teprve vpád matného veřejného osvětlení města Moravského Krumlova do ponurého interiéru vozidla přimělo nešťastného smilníka k zoufalému pokusu nějak řešit trapnou situaci.

„Dobrá večer“, vykoktal přiškrceným hlasem zdeptaný milovník netuše, že tím vlastně přihrál na smeč žertěři, jenž v podstatě nevěděl, jak dál postupovat. S hraným leknutím prudce zabrzdil, otočil se na zadní sedadla, aby dobře viděl i něžnou polovinu milostné jednoaktovky, jejíž tvář se marně snažil zakrývat udatný erotoman.

„Chápu, chápu, chápu...“ pravil s pochopením po mnohomluvném mlčení. „Jedu vyzvednout své známé, a tak vás musím na půlhodinu vyložit. Počkejte tady a já vás za chvíli vezmu zpátky do Vémyslic.“ Když mladí milenci v šoku vystupovali nazí na moravsko

8.

krumlovskou dlažbu., neodpustil si chlácholivou a povzbudivou poznámku k mladé ženě: „Neboj Liduše, já umím mlčet...“

Tušíte správně, že pro nahé mladé milence, zákeřně vysazené v cizím městě teprve správné drama začínalo. Škodolibý, lépe řečeno závistivý pan Setruba neměl ani omylem v úmyslu se pro mladé milence vracet ...

Malá technická poznámka k řízení vozidla pod vlivem alkoholu v čase našeho příběhu: při jakémkoliv průšvihy byla opilost považovaná za polehčující okolnost.

Zlatá první republika!

TENTOKRÁT STRUČNÉ POST SKRIPTUM

ŠŤASTNÉ A VESELÉ SVÁTKY
VÁNOČNÍ

Zejména zdravÍČKO A ŠTĚSTÍČKO

všem lidem dobré vůle a zejména mým nesmiřitelným oponentům

upřímně přeje věmyslický rebel Milan Hrdina st.

Nové poměry zaplavily náš jihomoravský venkov přívalem podnětů, v nichž je mnohdy víc než obtížné se smysluplně orientovat. Rodí se také nová lidová kultura, nové lidové umění, které si těžko, ale přesto vytrvale a sympaticky hledá své místo v bouřlivě kypícím kotlíku tvůrčího ducha a rukou, které umí do mrtvé hmoty vdechnout myšlenku, vtip i nadčasovou ideu.

Tohle všechno – a mnohem více lze najít v avantgardním obchůdku VESELÁ ZAHRADA na Zámecké ulici 13 v Moravském Krumlově. Šikovné ruce dokázaly z nejen mrazuvzdorné keramiky vytvořit moderní směr užitého umění, který se stává ozdobou a nedílnou součástí progresivního vnímání nového životního stylu. Návštěvu vřele doporučuji.

